

ÖMER LÜTFİ METE

asker

ile

cemre

ROMAN

Sen hâlâ var isen, aşkın hiçbir çeşidi yok demektir.

ASKER İLE CEMRE

Ömer Lütfi Mete

ASKER İLE CEMRE

Aynen böyle başlamıştı.

Gözlerim kapalıydı. Ölmüş olmalıydım. Kendi bedenimi görüyordum. Herhalde ruhum henüz bedenimin yakınlarında bir yerde bulunduğu için ortada bilince benzer bir durum vardı.

Demek ki insan öldüğünü böyle anlıyor diye geçiyor aklımdan. Belki de bunu aklım dışında başka bir şekilde idrak edebiliyorum. Aynı anda saçma bir benzerlik daha kurabilmekteyim. Çocukluğumda pek çok defalar yaşadığım boğulma tehlikesini hatırlıyorum. Doğu Karadeniz sahillerinin dev dalgalarıyla oynasırken dibe çakıldığım ve kendimden geçeri gibi olduğum o tatlı dehşet anlarının rehavetine benzer bir hal içindeyim. Bir rüyaya, geri gelmemecesine dalış duygusu gibi bir şeydi dalgaların karnında kalma hali... Kendini bırakıyor ve derin bir huzur içinde yokluğu yokluyorsun. Sonra, nasıl oluyorsa dalga seni kusuyor ve hayata dönüyorsun.

Bu benzetme sonrasında birinin bana doğru geldiğini fark edebiliyorum. Gerçi henüz bir nokta kadar küçük, yahut bir yıldız kadar uzak. Fakat karla örtülü böylesine geniş bir düzlükte başka türlü de görünmez ki.

Hayır; demek ki, henüz ömrüm bitmedi. Ya biri beni kurtaracak veya kendiliğinden kurtulmuş olacağım. Tıpkı denizdeyken olduğu gibi.

Ne var ki, bu duygunun uzun sürmesine mantık bakımından imkân yoktu. O hengâmede hangi melekenin beni böyle bir yargıya sürüklediğini bilemem, ama apaçık bir sonuçtu

ölüm. Kesinlikle ölmüş olmalıydım. Çığ altında yuvarlanırken paramparça olmuştum. Kolum kopmuştu. Öyle hatırlıyordum. Ayağım da kopmuş olmalıydı. Başka organlarım da beni terk etmiş, bir yerlerde takılıp kalmışlardı mutlaka. Ben o anda belki de sadece başımdan ibarettim. Hatta, pek mümkündür ki, daha ilk anda birkaç parçaya ayrılmıştım. Birkaç saniye içinde olmuştu her şey; acısız, sancısız bir göç yaşamıştım. Öyle olmasaydı, o birkaç saniye içinde, ömrümün bu son gününü bütün ayrıntılarıyla gözlerimin önünde canlandırabilir miydim? Biliyordum ki, böyle şeyler ancak ölürlen olurdu. O aralıkta, insanın ölüm anında, bütün ömrünü bir anda yeniden gözden geçirdiği yolundaki anlatımları hatırlıyordum. Aynen aklınıza gelen benzetmeyle; film şeridi gibi...

Belki ben, herkesten biraz daha hızlı öldüğüm için gözlerimin önünde resmi geçit yapan olaylar sadece bir günün ayrıntılarından oluşuyordu.

Belli ki bir günah gezisine çıkmıştım. Kendimden ne kadar gizlersem gizleyeyim, o yolculuk böyle bir seferdi. Ölürlen kendini kandıramıyordu insan. Niyetim bozuktu bir kere. Bu gerçek. Akif'in Uludağ'a gitme çağrısı bana neden cazip gelmişti? Yirmi sekiz yaşına kadar Uludağ'a gitmemiş olduğum için mi? Hayır. Hayatta belirli hiçbir değere inanmayan hergelelerin en yeteneklisi saydığım Akif'in ve nişanlısı Nazlı'nın düşüncelerini değiştirme, ülkülerim doğrultusunda verimlerini arttırma umudu mu harekete geçirmişti beni? Kendimi öyle kandırıyordum; ama hayır, asıl gerekçem bu değildi.

Seyahatin dördüncü kişisi olan Katrin'di bütün sebep. Nazlı'nın Almanya'dan arkadaşı olan bu kızla evlenebileceğimi dahi düşünüyordum. Ancak asıl kötüsü, eğer ilkelerime göre evleneceğim biri olmadığını anlarsam onunla gönül eğlendirmeye hazır bulunmamdı. Bu da demekti ki, o bana

yüz verseydi, her türlü günaha hazırdım. Ölürlen bunu resimleşmiş duygular halinde görüyordum sanki. Üstelik benim dindarlığımı her zaman alay konusu edinen Akif de farkındaydı her şeyin... Gerçi Katrin bana soğuk davrandığı için başlangıçta günah sayılacak fanteziler yaşamaya bile vaktim ve fırsatım olmamıştı. Ancak birkaç saat içinde korkunç bir hırsla kapılmış, buna aşk damgası vurmanın bile ilerisine geçmiş bulunuyordum. Sanki kızın dünyasını ve ahiretini kurtarmak bana bağlıydı. Onu mutlaka kendime âşık etmeli, sonra da hak dine çekmeliydim. Kendimi böylesine kaptırdığım için de, tutkuma neredeyse ibadet değeri veriyordum. Öyle ya, onun iyiliğini istiyordum her şeyden çok. Allah'ın da hoşnut kalacağı bir arzuydu bu. Böyle düşünmekle birlikte için için seziyordum ki, aptalca bir kuruntu ile hırsımı kutsuyordum. Daha bin tane gerekçe, bin tane de fetva bulabilirdim. Çünkü tanıdığım bazı iddialı din görevlilerine göre bu gâvurların kızları da, karıları da cariye sayılıyordu?

Tamam tamam; bağırmayın, ben de biliyorum ki, onlar bu işi biraz nefislerine yontmuş olabilirler... Amma ateş olmayan yerden de duman çıkmaz ki kardeşim. Hani, bu gâvur kızını biraz odalık gibi düşünmek bana çok da alçakça bir günah gibi gelmiyordu doğrusu...

Oysa Alman kızlarını pek beğenmezdim. Özellikle de ağız yapıları yüzünden hoşlanmazdım onlardan. Sanki bütün Alman kızlarının ağızları çok geniş, dudakları kalın, dişleri fırlak olurdu. Hoş Katrin de biraz böyleydi, ama yüzünün öteki unsurları oldukça güzeldi. Hele benim denizimin laciverdine yakın mavilikteki gözleri, aptallığın bir gömlek üstündeki saflığı yansıtıyordu ki, gönlümün en yufka olduğu yer buralar dadır. Eskiden beri böyledir bu; aptallığın az biraz berisindeki saflığa sahip kızlar beni esir edegelmiştir. Buna rağmen başka

bir zaman olsa, şehvet boyasının üstüne kutsallık cilası çekilmiş arzularım beni boğmasa, böyle bir kıza âşık olmazdım.

Öyleyse buna aşk denmeyeceği kendi iç mantığıyla da belgelenmiş değil midir, diye düşünüyorsunuz besbelli.

Tek kelimeyle haklısınız.

Evet, bu bir günah gezisiydi. Zındık ve inançsız Akif'le nişanlısını doğru yola getirmek için tek kelime etmemiştim. Bir günümü bütün saniyeleriyle Katrin almıştı. Gittikçe artan bir yoğunlukla ona bağlanıyordum. Yine de, Allah'ın beni cezalandırmasını gerektirecek bir cürüm işlediğimi düşünmüyordum. Evet, arabayla dönerken bir an bile böyle bir duyguya kapılmadım. Kendi yüreğimin diline göre suç işlemiştim, ama Allah her kötülüğü hemen cezalandırmıyordu ki! Üstelik içki de içmemiştim. Zaten içmezdim ki. Hatta zaten içebilemezdim... Bizim gibi çocuk yaşta uzun boylu dini eğitim görmüş insanların içkiyle barışık olmaması kuraldan değil midir? Vaktiyle sırf tadını merak ederek ağzıma aldığım ve tükürmek zorunda kaldığım bir yudum rakı belki de benim alkolü reddedici bir tür bağışıklık kazanmamı sağlamıştı. Belki o gün rakı mesela hoşaf gibi bir şey olsaydı, ben de çoktan mey muhabbetlerini seven biri haline gelirdim. Bu yönümü de Uludağ'da iken çok açıkça görmüş, kendimi böyle bir günahtan masum sayamayacağımı anlamıştım. Zira beni bu iptiladan uzak tutan iradem değil, damak zevkimdi bir bakıma.

Öyleyse ne oluyordu şimdi? Allah her içki içenin başına çığ düşürmüyordu ki... Üstelik her zamanki gibi bu sefer de arabaya oturur oturmaz ilk işim yedi Ayet-el Kürsi okumak olmuştu. Hayır hayır; kesinlikle başka ve çok kötü bir şey yapmış olmalıydım. Ölürlen böyle bir duygu veya düşünceye kapıldığımı hatırlıyordum.

Bana geliyordu karartı. Yaklaştıkça büyümekte oluşu, kendimi ölü saymama engel değildi. Aksine bu benim öbür âleme geçmiş olduğumu daha güçlü şekilde ispatlıyordu.

Ölmüştüm ve şimdi bana yaklaştığını gördüğüm kara nokta öbür âlemin başlangıcıydı. Yoksa, gözlerim kapalı iken onu nasıl görebilirdim?.. Gözlerimin kapalı olduğundan emindim. O da ne... Yaklaşan karartı artık yeşil giyinmiş bir insan gibi görünüyor. Aa, bu daha iyi bir alamet. Öbür tarafa büsbütün inançsız geçmemişim demek ki. Yeşil giyinmiş biri... Yeşil, ama öyle ilk anda akla gelecek bir yeşil değil. Ağırbaşlı bir yeşil bu. Sembolik değeri olmayan bir yeşil tonu.

Gerçek yeşil. Belki sarıçam yeşili.

Ve o bir insan... Tepeden tırnağa yeşil giyinmiş bir insan. Belki de melek. Yalnız sarığının sargısı bembeyaz. Belki tap-taze kardan bile beyaz. Apak bir sırma gibi ensesinden sarkan kısmının rüzgârda savruluşunu öyle yakından, öyle ayrıntılı görüyorum ki, içinde bulunduğum halin gerçekliğinden şüphelenemiyorum. Halbuki aynı anda atalarımızın savaşlarıyla ilgili pek çok rivayeti de hatırlıyorum. Düşmanla çarpışan Mehmetçiklerin yardımına yetişen yeşil sarıklılar aklımda. Buna rağmen, yaşamakta olduğum olayı gerçek bir ölümden ayırmaya elverişli değilim.

Önce felaketi bir daha yaşıyorum. Güzel bir manzara görmüş ve arabadan inerek fotoğraf çekmek istemiştik. Fikir de Nazlı'dan gelmişti. Katrin'in makinesini bana verip kendileri arabanın önüne dizilmişlerdi. Kader mi diyeceğiz, kader tabii, ben manzarayı tam çerçevelemek için biraz daha geri gidecektim. Bir an, deprem oluyormuş gibi bir sarsıntı hissettim, ama bunu çalıştır durumdaki arabamızın marifeti sanıp kulak asmadım. Sonrası kıyamet işte. Dağ gibi beyaz bir kütlemin üzerimize doğru geldiğini fark edip bağıracaktım:

“Kaçın çığ geliyor, kaçın...”

Kendimi bir yerlere atmamla üstüme beyaz bir karabasanın çökmesi bir oluyor. Uzun süre hiçbir şey hissedemediğim muhakkak. Bilincimi yeniden yakaladığımda, yaşadığım olayın bir rüya olabileceğini düşünmüştüm. Hatta bu rüyadan çıkmak istercesine zihnime abandığımı biliyorum. Daha önceleri zaman zaman kâbus gördüğümde zihnimi uyandıran esrarlı bir güç bana büyük yardımda bulunurdu. Sözgelimi; rüyada korkunç bir felaketin eşiğine gelmiş olsam, âdeta zihni bir zorlamayla olayın mantığını deler, bunun bir kâbus olması gerektiğine hükmederek sıyrılıverirdim. Böyle çok defalar rüyayı, rüyanın içindeyken bozabildiğimi çok iyi hatırlıyordum. Bunun için de kendime geldiğim yahut geldiğime inandığım ilk anda da böyle bir zorlamaya gitmiş, ama vücudumun beni terk ettiğini düşünmek durumunda kalmıştım.

Yalnız, yeşil giysili adam yeşil sarıklı değildi. Başımın ucuna kadar geldiği an ayağa fırlayıp kalkmadığıma göre kesin olarak ölmüştüm. Evet, Ali Osman'dı bu.

O an dünya bilgilerini hazır buldum kafamda; kendi hayatımın üzerindeki perdelerin de kalktığını hissettim. Böylece Ali Osman'ı üç yıla yakın zamandır göremediğimi, ayrıca kayıp olduğunu hatırladım. Daha doğrusu gizlendiğine, bir yerlerde münzevi bir hayat yaşadığına ilişkin tahminim geldi aklıma.

Biliyorsunuz, ben eskiden beri onun kayıp olduğuna inanmamıştım. Sen ve Eşref intihar bile etmiş olabileceğini söyler dururdunuz. Bense biraz da Ekrem Hoca'nın pek açık olmayan sözlerinin etkisiyle mutlaka bir yerlerde inzivaya çekilmiş bulunduğunu düşünüyordum. Şimdi de neyi hatırlıyorum bilerseniz?.. Kur'an kursunda okurken mescidin orta yerinde onunla yaptığımız güreşler canlanıyor gözümün önünde... Kesinlikle oydu. Ancak o ve onunla beraber hatırladıklarım,

bir an, ölmüş olmayabileceğimi düşündürüyordu bana. Ama mümkün değildi bu; atılıp da ona sarılamadığıma göre, sadece yaralı yahut soğuktan donmak üzere bulunan biri olamazdım. Ölüydüm mutlaka, göçmüştüm...

Onun sakallı olması da, bütün cereyan edenlerin öbür hayata dair bulunduğu belgesiydi. Çünkü ben onu daha sakalları bitmemişken tanıdığım için sonraları da zihnimde hep çocuk yüzüyle belirirdi.

Kesinlikle ölüydüm ben. Gözlerim kapalıydı ve başka bir gözle görüyordum her şeyi. Aksini düşünmek mümkün değildi. Ali Osman ise bana müthiş bir dikkatle bakıyor. Gözerim kapalı olduğu halde gözbebeklerimin içine yöneliyor. Bizim Hafız bu... Ali Osman'ın ta kendisi.

Sanki bir ara gözlerimi aralıyorum. Eyvah, görmüyorum. Asker şimdi ortalarda yok. Zorluyorum kendimi bir şeyler seçmek için. Bembeyaz bir köpek. Ama nasıl beyaz? Sanki boyanmış... Kardan, süttten beyaz. Küçücük de bir şey... Bu hayvan beni ürkütüyor, bütün beyazlığına ve ufaklığına rağmen akıl almaz bir ürküntü veriyor bana...

Hani kendimi cennete yakın hissediyordum? Bu köpek de ne oluyordu? Tasavvuf muhitlerinde köpeğin insan nefesine sembol olduğuna dair bir şeyler duymuşluğumu hatırlıyor ve ürküyorum. Eyvah, yoksa ben nefesine zulmedenlerden, yani cehennemliklerden miyim?..

Köpeğin böyle bembeyaz, küçücük ve şirin olması da nefsin aldatıcı özelliklerinden ötürü mü?

* * *

Ali Osman'ı kaybetmişim... Onu kaybetmem cehennem yolunu tuttuğumun işareti belki de... Korkunç bir panik içindeyim.

Köpek bir yalı duvarı boyunca yürüyor. Biraz rahatlıyorum. Burası dünyadan bir mekân... Öyleyse Allah bana başka şeyler gösterecek diye umutlanıyorum. Köpek yürüyor. Sonra tasmaını da fark ediyorum. Ardından tasmayı tutan adamı göreceğim. Orta yaşlı, orta halli giyimi olan biri bu... Yalı duvarının ortaca yerindeki büyük kapıya geliyor ve kocaman bir anahtarla açmaya koyuluyor. Ne ilgisi var, diye geçiyor içimden. Kapının açılmasıyla birlikte olağanüstü güzel yalı bahçesini görüyor ve müthiş bir sevinç duyuyorum. Evet, demek ki cehennemlik değilim. Köpeğin bir anlamı var, ama bunu kötüye yormam gerekmiyor. Az sonra hayırlı bir açıklık gelecek diye umut doluyorum bir an... Ancak daha en küçük bir açıklık oluşmadan Ali Osman'ı fark edeceğim. Bu tarifsiz bir sevinçtir.

Aman Allah'ım, sana sonsuz şükürler olsun, bu günahkâr kulunu perişan etmeyeceksin...

O da nesi?.. Ali Osman şimdi sakalsız. Üstünde de yazlık piyade üniforması... Bekçiye, "Ekrem Hoca'dan geliyorum," demesi yetmemiş ki, bön bön bakan adama açıklama yapıyor:

"Kurban derisi için..."

"Haa, tamam, gel..."

Ben de arkalarından giriyorum. Ancak bir ruh gibi girdiğimin farkındayım. Kimsenin beni görmediğini biliyorum. Ali Osman ise afallamış durumdadır. Beni yeniden amansız korkular alıyor. O âna kadar, öbür âlemdeki rehberim olan kişi şimdi bana kendi başının çaresine bakmaktan âciz biri gibi görünüyor. Üstelik ilk gördüğüm an bütün kurtarıcılardaki gibi olgun ve bilge bir hali varken şimdi tıfil bir delikanlı... Benden, benim varlığımdan bile haberi yok sanki. İşte o bizim Kur'an kursundaki ürkek Ali Osman'dı şimdi. Evet ürkek.

Korkak değil de ürkek Ali Osman... Birilerini incitmekten sakınışıdır onun en büyük özelliği. Bu yüzden çokları onu korkak sanırdı. Oysa ben yürekli biri olduğuna kefilim. Yürekli ama incedir. Fakat niye buradayız? Hafız Ali Osman kurban derilerinden söz ettiğine göre dünya hayatına mı döndük? Yoksa bize dünya hayatında işlediğimiz kötülükler mi gösterilecekti? Yahut Ali Osman'ın üstün ve seçkin bir kul olmak için nerelerden geçtiği mi sergilenecekti?

Ortada hiçbir açıklık yoktu. Ayrıca her şey bizim gezege-nimizdeki gibi üstün güçlerin görünmediği şartlarda cereyan etmekteydi. Hani "doğal" kelimesiyle ifade ettiğimiz şey var ya, onu demek istiyorum. Her bir şey doğal şimdi. Hatta onun yazlık karacı çavuş kıyafetiyle görünmesine çok doğal bir açıklama bulmuştum zihnimde. Ali Osman, onun sonradan aldığı isimdi. Nüfusta Asker adıyla yazılmıştı. Büyük dedesi Çanakkale'de şehit olmuştu. Onun en küçük oğlu da bu yüzden kendi oğluna Asker adını vermişti. Dünyada iken kendisinden dinlediğim bu hikâyeyi çok iyi hatırlıyordum. Fakat Ali Osman'ın şaşkın ve acemi görüntüsünü nasıl izah edebilirdim? Böylesine büyük ve düzenli bir bahçeye ömründe ilk defa girdiğini belli etmek için özel gayret gösterse bu kadar yabancı olamazdı ortama. Bu yalının içi de çarpıcıydı muhakkak. Orada yaşayan insanlar da kendisiyle çok az ortak yanı bulunan kimselerdi.

O an müthiş bir şey fark ettim: Hafız Ali Osman'ın içinden geçenleri okuyabiliyordum. Belki de yakıştıırıyordum, ama bunlar bana öylesine kesin gerçekler gibi görünüyordu ki zerrece şüphem yoktu. Evet, kesindi bu; içinden geçenler bana malum oluyordu. Öyleyse tamamdı, yine öbür âlemin bir cilvesiyle karşı karşıyaydık. Bir büyük hesaplaşmayı saniye saniye yaşayacaktık. Böyle karar kıldım.

Bir de köpek havlaması yok muydu şimdi?.. Ona doğru, tasmaını zorlaya zorlaya hamle ederek, kendi öfke dilini kullanan küçük hayvan, Ali Osman'ın işini daha da zorlaştırıyordu.

Buradan Ekrem Hoca'nın vakfı için kurban derisi alacak ve çıkacaktı; ama onu görenler, bu derinin parasıyla geçindiğini, hep böyle yardımlarla yaşadığını bileceklerdi hemen. Keşke bekçi onu bu yalının sahiplerinden herhangi biriyle veya birileriyle hiç karşılaştırmadan deriyi verse de çekip gitseydi. Nasılsa bekçi de kendisi gibi, herhangi bir yükseklik iddiası bulunmayan, sıradan insanlardandı.

Asker bu duygularını kendi içinde eleştiriye tabi tutacak gibi olduğu anlarda da, hemen benliğini dışlayıcı bir gerekçe buluyordu:

“Ali Osman, sen kendini küçük düşmüş görmekten rahatsız olmuyorsun. Yani basit bir aşağılık duygusu da değil bu... Aslında senin şahsında temsil ettiğin yüce din küçük düşmüş oluyor...”

Böyle anlarda ben, “Haa, demek ki, bu tür iç çelişme ve çekişmeleri bile milimi milimine soracaklar. Onun için bir tür prova yaşıyoruz,” diye kuruyordum.

Ancak Hafız Osman da muhasebenin bu aşamasında başarılı görünmüyordu bana. Çünkü böyle iç telkinlerin onu huzura kavuşturmaya yetmediğini fark ediyordum. Belliydi ki, burada ne kadar fazla kalırsa, iç çatışması ve huzursuzluğu da o kadar uzayacak. Bekçi de hiçbir şey söylemeden bahçenin ortasından yalaya doğru yürüyor, Asker'in kendisini takip edeceğini bildiği için arkasına bakma gereği duymuyordu. Bu bile genç adamın yüreğine oturmaktaydı. Köpek de havlamaya devam ediyor, tasmaının çözülmüş olabileceğini düşünürken Asker arada bir onu kollayarak bekçinin peşinden gidiyordu. Bu netameli

gidişin de umut verici bir tarafı vardı. Neyi almaya geldiğini bilen bekçi belki de onu kimseye göstermeden, ahır gibi bir yere doğru götürecekti, deriyi verip onu gönderecekti. Nitekim yalının kapısına doğru yönelmediklerini fark edince bu tahminini doğrulanmış hissetti ve rahatladı. Oysa yalının kendine göre sağ yanından dolaşmak üzere kıvrıldıkları anda, Boğaz'ın sularını karşısında görünce, "Burada ahır bulunabileceğini düşünmek düpedüz ineklik," diye kendini payladı. Yalının yan duvarının bitişiğinde anlıyordu ki, binanın asıl cephesi burasıdır. Daha korkuncu da, orada insanların bulunmasıydı.

Küçük dalgacıkların ucundan okşadığı iskelemsi beton avlu, evin zemin katına açılan geniş camekânla birleşiyor ve belli ki bir avlu gibi kullanılıyordu. Genç bir kız bembeyaz bir masaya dayanmış, telefonla konuşmakta, orta yaşlı bir kadın ise bazı sandalyelerin üzerini silmekteydi.

Asker onun hizmetçi olması gerektiğine hükmediyor, sadece ona rahatça bakabiliyordu. Tabii bunu, böyle durumlarda, herhalde insanlara eşya gibi kayıtsız davranmamak gerektiği yolunda silik bir şartlanmayla yapıyordu.

Bekçi Ali Osman döndü:

"Bir dakika."

Asker ani frenle duracaktı. Sanki yasak çizgiyi geçme ihtimalinden son anda kurtulmuş gibi irkildi. Bekçi içeriye girmişti. Asker, kimseye bakmamak için denize dalmış gibi davranıyordu. Az sonra bekçi dışarı çıkacak, yanından geçip giderken sandalye gösterecekti:

"Büyük Hanım geliyor."

Asker ürkekçe başını sallayıp, yürüyen bekçinin arkasından bakarken, yüzünü belirsiz gözlerden kaçırma duygusu içindeydi.

Birden camlı kapıdan başörtülü, yaşlı bir kadının çıkıp ona baktığını görünce bütün kaygılarının üzerine pembe bir gölge düşüverdi. Demek ki bu zengin insanlar, onun zannettiği gibi kendi ana ilgi alanı olan din konusuna çok uzak ve yabancı kimseler değillerdi.

Oysa birkaç saniye sonra yeni durumda bakış açısına giren genç kızın dekolte kıyafetini fark ederek kendisini rahatlatan duyguyu yitirecekti. Belki ortam ona ve onun dünyasına çok zıt değildi, ama en azından çelişkileri vardı bu insanların. Zaten kurban kesmeleri de böyle bir çelişkinin ifadesi sayılmaz mıydı?.. Başka hiçbir dini görevi yapmazken, sırf paralı oldukları için kurban kesip, belki de bir dirhem etini yemeden dağıtıyorlardı. Bizim Hafız böyle düşünüyordu onları. Ekrem Hoca'nın haklarındaki iyi sözlerini de fazla önemsemiyordu. Çünkü ona göre Ekrem Hoca herkese iyi gözle bakardı ki, bu kendisine pek yakışsa bile fazla hoşgörücü bir tavırdı şüphesiz.

Yaşlı kadın Ali Osman'a yaklaşırken keyifsiz görünüyordu. Fakat ona "Hoş geldin evladım," deyişi son derece candandı. Asker ise el öpmesi gerektiğini düşünmesine rağmen aradaki birkaç metrelik mesafe yüzünden tereddüt geçiriyordu. Sanki yürüse, elini uzatsa, mutlaka çevredeki nesnelere çarparak muhakkak çok değerli olan bir şeyleri kırıp sakarlığını göstermiş olacaktı. Halbuki sakar olmadığını biliyordu; ben de emindim bundan. Ortalık pek sıkışık görünmemesine rağmen onu bu duyguya iten, şüphesiz lükse yabancılıktı.

"Hoş bulduk efendim."

"Otur evladım, otur."

Hafız'ın oturmasını beklediği yaşlı kadın sıkıntıyla etrafına bakmaktaydı.

"Nerde kaldı bu kasap, Yarabbi?"

Bu söyleniş, Ali Osman'a kurbanın henüz kesilmediğini anlatmış oluyor, büsbütün huzursuz hale getiriyordu.

“Lütfen evladım, otur.”

Hafız yavaşça ve eğreti bir şekilde ilişecekti. Zira düzgün otursa, telefonda konuşan genç kızla yüz yüze geliyordu. Buna rağmen oturuşu, onun yüzünü yandan görmesini engelleyememişti. Genç kız telefonda daha çok dinlemekte, sık sık gülümsemekteydi. Bir ara şuh kahkahasıyla Hafız'ın bakışlarını üzerine çekecekti. Ne saf bir neşeydi bu... “Dünyada hiçbir derdi, tasası, eksigi bulunmayan biri” diye geçirdi içinden. Fakat hemen ardından bunu imrenilecek bir şey saymaması gerektiğini kendine telkin etmeye çalıştı. O sırada yaşlı kadın sandalye çekerek Hafız'ın yanına sokulmuştu. Ona mahcupça bakıyordu.

“Seni bekleteceğiz evladım. Kasap henüz ortalarda yok. Belki başka yere de uğraman gerekiyordu.”

Hafız bunu hem fırsat bilmiş, hem de gitmesi gerektiği anlamında bir ima saymıştı. Hemen doğrulacaktı:

“Eee, şey, ben sonra geleyim...”

Yaşlı kadın yanlış anlaşıldığını fark etmişti:

“Hemen kalkmak olur mu yavrum? Öğlen oldu artık. Yemeği yiyelim.”

Bizim Hafız ise bu teklifin de çiğ bir sadaka olacağını düşünüyordu.

“Yok efendim, ben sonra geleyim.”

“İşin varsa ısrar etmeyeyim ama...”

Hafız bocalıyordu. İş var dese, yalan olacaktı. Ama mutlaka çıkması gerektiğine, burada vakit dolduramayacağına göre yalan söylemeliydi. Ne var ki, Büyük Hanım onun tedirgin-

liğinin temelinde sıklıkla yattığını hissettiği için fırsat bırakmayacaktı.

“Hayır hayır, yemeği yiyelim. Zaten kasap gelmek üzeredir. Hem sen hafızdın değil mi, Ekrem Bey bana, ‘Bizim hafızı gönderirim,’ demişti.”

Ali Osman bir anlık tereddütten sonra açıklama yaptı:

“O arkadaşın annesi hastalandı, acilen memleketine gitmesi gerekti.”

“Ama şey, sen Ekrem Hoca’nın talebesi değil misin?”

“Evet... Şu anda gördüğünüz gibi askerim.”

“Bayram tatiliniz yok mu?”

“Var efendim, izindeyim ama sivil giymeyişimin sebebi şey... Biliyorsunuz kurban derilerini herkes toplayamıyor. Yasak var.”

“Nasıl yasak?” diye şaşkınca sordu Cevher Hanım.

“Resmi kurumlara bağış toplanabiliyor sadece. Kızılay, Hava Kurumu filan gibi...”

“Aaa, o da ne demek? Ben istediğim yere veremez miyim kestiğim kurbanın derisini yani?”

“Maalesef öyle efendim... Olmuyor yani. Biz de böyle resmi şey olunca kimse sormuyor tabii...”

“Hımm...”

Hafız böylece dolaylı yoldan bayramlık elbiselerinin de var olabileceğini belirtmiş bulunuyordu.

“Neyse, hafızsın ya mesele yok zaten. Benim hatim duasını yaparsın değil mi?”

Buna da boyun bükerek razı olmuştu.

“Gel yavrum, içeri geçelim. Sofra da hazırlanır şimdi.”

Bu sırada genç kız telefonu kapamıştı. Asker'e uzaktan "Hoş geldin," derken gözlerinin içi gülüyordu. Belli ki, az önce çok sevdiği biriyle mutluluğunu arttıran bir görüşme yapmıştı. Asker'in yüreği titreyecekti:

"Hoş bulduk."

Genç kızın yanından, Büyük Hanım'ı takip ederek geçti. Bu anda, kendi boyuyla kızın boyunu kıyaslama imkânı doğmuştu. İlk tahmini doğrudu. Uzun boylu bir kızdı. Hem de hayli uzun boylu. Fakat zannettiği gibi kendisinden uzun olmadığını şimdi fark ediyordu. "Demek ki uzun boylu kızlar gerçekte göründükleri kadar uzun değiller" diye geçirdi içinden.

Bu sırada telefon tekrar çalmış, Büyük Hanım'la beraber duraksamak zorunda kalmıştı. Genç kız telefonu kaldırdı:

"Alo... Evet, ben Cemre. Hım... Hım.... Hım... Peki."

Büyük Hanım bakışlarıyla kim olduğunu sorarken Cemre açıkladı:

"Erkan... Kasap gecikecekmiş. Onların daha iki kurbanı varmış."

Büyük Hanım ellerini beline koyarak kalakalmıştı. Bir süre düşündükten sonra buluş ifadesiyle bizim Hafız'a döndü:

"O zaman biz önce mezarlığa gideriz. Sen gelebilir misin? Geçmişlerimiz için Kur'an okursun... Nasılsa bir hafız bulacaktık zaten."

Hafız bunu cana minnet bilmişti. Kendisi aslında mezarlığa bu evden daha çok yakışıyordu. Orada hiç değilse rahat olurdu. Böyle durumlarda hep yaptığı gibi vakur ama uysal bir boyun bükmeye kabul ettiğini belirtti. Yaşlı kadın memnun olmuştu:

"Güzel. Yemeği yiyip hemen çıkarız. Şimdi içeri geçelim de, sofraya hazırlanana kadar sen bir zahmet benim hatmin duasını yapıver."